

Jeżeli na pytanie to należy udzielić odpowiedzi twierdzącej, czy odpowiedź byłaby inna, gdyby przy określaniu stanu zapasów do przeniesienia i nadmiernej nadwyżki można było uwzględnić wzrost wielkości produkcji, przetworzenia lub sprzedaży podmiotu gospodarczego, czas dojrzewania odpowiednich produktów rolnych, czas tworzenia zapasów oraz inne okoliczności niezależne od podmiotów gospodarczych?

- 2.2) Czy pobieranie opłaty od nadmiernych zapasów jest zgodne z celem rozporządzenia Komisji (WE) nr 1972/2003 również wtedy, gdy u podmiotu gospodarczego na dzień 1 maja 2004 r. zostanie ustalona nadmierna nadwyżka, ale wykaże on, że ze sprzedaży nadmiernej nadwyżki po dniu 1 maja 2004 r. nie uzyskał rzeczywistej korzyści w postaci różnicy cenowej?

(¹) Dz.U. L 139, str. 55.

(²) Dz.U. L 256, str. 1.

(³) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1972/2003 z dnia 10 listopada 2003 r. w sprawie środków przejściowych przyjętych w odniesieniu do handlu produktami rolnymi ze względu na przystąpienie Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji.

Skarga wniesiona w dniu 8 kwietnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Finlandii

(Sprawa C-144/08)

(2008/C 171/24)

Język postępowania: fiński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: I. Koskinen i D. Triantafyllou)

Strona pozwana: Republika Finlandii

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi o

- stwierdzenie, że używając niepełnej definicji zwykłego miejsca zamieszkania dla celów ewentualnych zwolnień podatkowych w związku z czasowym przywozem niektórych środków transportu, Republika Finlandii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady 83/182/EWG z dnia 28 marca 1983 r. w sprawie zwolnień podatkowych we Wspólnocie, dotyczących niektórych środków transportu czasowo wwożonych do jednego państwa członkowskiego z innego państwa członkowskiego (¹),
- obciążenie Republiki Finlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Dla celów ewentualnego zwolnienia podatkowego art. 7 ust. 1 dyrektywy 83/182/EWG ustanawia przepis dotyczący zwykłego miejsca zamieszkania, wedle którego ustala się właściwość przepisów danego państwa członkowskiego określających czasowy przywóz niektórych środków transportu oraz właściwość danego państwa członkowskiego do nałożenia podatków na dany środek transportu. Artykuł 7 ust. 1 dyrektywy 83/182/EWG przewiduje pewne wyjątki od zasady, wedle której zwykle miejsce zamieszkania jest miejscem, w którym osoba zamieszkuje przynajmniej 185 dni w roku. W szczególności, zgodnie z art. 7 ust. 1 akapit 2 za zwykle miejsce zamieszkania osoby związanej zawodowo z innym miejscem niż jej więzi osobiste i która w rezultacie przebywa w różnych miejscach w dwóch lub więcej państwach członkowskich, uważa się miejsce, z którym jest związana osobiście przy założeniu, że ta osoba regularnie tam powraca. W sposób wyraźny zostało jednak wyjaśnione, że nie jest to konieczne w sytuacji, w której dana osoba przebywa w państwie członkowskim w celach wykonywania zlecenia w określonym czasie.

Mimo to, fińskie przepisy przewidują tego rodzaju przesłankę regularnego powracania również w przypadku, w którym dana osoba przebywa w Finlandii w celach wykonywania zlecenia w określonym czasie. W związku z tym Finlandia nie dokonała prawidłowej transpozycji art. 7 ust. 1 dyrektywy 83/182/EWG do prawa krajowego.

(¹) Dz.U. 1983 L 105, str. 59.

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) wydane w dniu 22 stycznia 2008 r. w sprawie T-298/04 Efkon AG przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej, wniesione w dniu 3 kwietnia 2008 r. przez Efkon AG

(Sprawa C-146/08 P)

(2008/C 171/25)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Efkon AG (Przedstawiciel: M. Novak, Rechtsanwalt)

Dруга strona postępowania: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej, Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego postanowienia Sądu Pierwszej Instancji z dnia 22 stycznia 2008 r. (sprawa T-298/04) jako niezgodnego z prawem oraz polecenie Sądowi, aby przestąpił właściwej procedury i rozstrzygnął sprawę pod względem merytorycznym;

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej dyrektywy jako niezgodnej z prawem zgodnie z żądaniem skargi oraz obciążenie pozwanych kosztami postępowania;
- ponadto stwierdzenie, że ponieważ postanowienie z dnia 22 stycznia 2008 r. rozstrzyga w przedmiocie skargi wniesionej w dniu 21 lipca 2004 r., postanowienie to narusza art. 6 EKPC w związku z przewlekłością postępowania oraz że już tylko z tego powodu wnoszącemu odwołanie należy przyznać zadośćuczynienie.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie od powołanego wyżej postanowienia Sądu oparte jest na błędnej wykładni art. 230 akapit czwarty WE oraz nieprawidłowościach proceduralnych, jakie pojawiły się w toku postępowania.

Sąd Pierwszej Instancji odrzucił skargę jako niedopuszczalną z powodu tego, że zaskarżony akt nie dotyczył wnoszącego odwołanie bezpośrednio i indywidualnie w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE.

Stwierdzenie to jest nieprawidłowe pod względem prawnym. Sąd nie uznał, że naruszenie własności intelektualnej jako takie powoduje, że dany podmiot jest nim bezpośrednio i indywidualnie zainteresowany, co oznacza, że dotyczy go ono bezpośrednio i indywidualnie w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE. Istotą patentu jest to, że określonej osobie przysługuje wyłączne prawo przez ograniczony okres czasu. Takie prawo może być więc z konieczności przyznane tylko określonej osobie. Nikt inny nie może wykonywać tych praw, a więc ich naruszenie w drodze aktu prawa wspólnotowego bezwzględnie oznacza, że akt ten dotyczy zainteresowanego indywidualnie i bezpośrednio.

Wnoszący odwołanie uznaje za nieprzekonujący argument Sądu, że obok wnoszącego odwołanie istnieją inne podmioty świadczące usługi w zakresie elektronicznych systemów opłat drogowych, na które rozważany akt w pewnych okolicznościach może wpłynąć tak samo jak na wnoszącego odwołanie, a więc że akt ten nie dotyczy wnoszącego odwołanie bezpośrednio i indywidualnie. Nie można wykluczyć, że akt dotyczy danego podmiotu bezpośrednio i indywidualnie w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE z powodu tego, że są inne podmioty, których kwestionowany akt dotyczy, jeżeli osobom tym nie przysługuje patent.

Odrzucenie stwierdzenia wnoszącego odwołanie, z którego wynika, że opracowuje on standard ISO-CALM Infrared, za który przyznana mu została państwowa nagroda, wskazuje się jako naruszenie prawa do przedstawienia stanowiska. Wreszcie, wnoszący odwołanie uznaje za niedopuszczalny czteroletni czas trwania postępowania i stwierdza, że stanowi to samo w sobie poważną nieprawidłowość proceduralną.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeitsgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 10 kwietnia 2008 r. — Jürgen Römer przeciwko Freie und Hansestadt Hamburg

(Sprawa C-147/08)

(2008/C 171/26)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Arbeitsgericht Hamburg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Jürgen Römer

Strona pozwana: Freie und Hansestadt Hamburg

Pytania prejudycjalne

1. Czy ustanowione przez 1. Ruhegeldgesetz Freien und Hansestadt Hamburg (zwana dalej „1. RGG”) dodatkowe świadczenia emerytalne dla byłych urzędników i pracowników, jak i pozostałych przy życiu członków ich rodzin stanowią, w rozumieniu art. 3 ust. 3 dyrektywy Rady 2000/78/WE ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy, „płatności dokonane z systemów publicznych lub podobnych, włączając w to systemy zabezpieczenia społecznego i ochrony socjalnej” z takim skutkiem (¹), że cytowana dyrektywa (zwana dalej „dyrektywą”) nie znajduje zastosowania w zakresie uregulowanym w 1.RGG?
1. W przypadku odpowiedzi przeczącej na poprzednie pytanie:
 - 2.1. Czy przepisy 1.RGG stanowią „przepisy prawne dotyczące stanu cywilnego i wynikające z tego świadczenia” w rozumieniu motywu dwudziestego drugiego preambuły dyrektywy, ponieważ w odniesieniu do wymiaru świadczenia emerytalnego różnicują jego wysokość w zależności od tego czy beneficjenci pozostają w związku małżeńskim, mianowicie traktują w sposób uprzywilejowany beneficjentów pozostających w związku małżeńskim w stosunku do osób, które zawarły związek partnerski z osobą tej samej płci, zgodnie z Lebenspartnerschaftsgesetz (ustawą o związkach partnerskich) Republiki Federalnej Niemiec (zwany dalej „związkiem partnerskim”)?
 - 2.2. W przypadku odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie:

Czy skutkuje to tym, że dyrektywa nie znajduje zastosowania w odniesieniu do wskazanych regulacji 1.RGG, mimo że sama dyrektywa nie zawiera żadnego ograniczenia swojego zakresu stosowania, odpowiadającego motywowi dwudziestemu drugiemu preambuły?
3. W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie 2.1. lub 2.2.:

Czy § 10 ust. 6 1.RGG, zgodnie z którym świadczenia emerytalne pozostających w związku małżeńskim beneficjentów, niebędących w separacji obliczane są według przyjętej III/0 klasy podatkowej (korzystniejszej dla podatnika), podczas gdy świadczenia wszystkich pozostałych beneficjentów świadczeń według przyjętej I klasy podatkowej (niekorzystnej dla podatnika), w przypadku beneficjenta